

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VII-A PENTRU CAUZE PRIVIND CONFLICTE DE MUNCĂ ȘI ASIGURĂRI
SOCIALE

DECIZIE Nr. 6666/2021
Ședința publică de la 17 Decembrie 2021
Completul constituit din:
Președinte GABRIELA FLORESCU
Judecător MIHAELA ROXANA COZMA
Grefier MĂDĂLINA CRISTINA PĂTRU

Pe rol se află soluționarea cererii de apel formulate de către apelanta-pârâtă **SOCIETATEA MICROELECTRONICA SA**, împotriva sentinței civile nr. 1227 din data de 18.02.2021, pronunțate de Tribunalul București - Secția a VIII-a Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale, în dosarul nr. 31526/3/2020, în contradictoriu cu intimatul-reclamant **GIURGEA EMIL FLORIN**, cauza având ca obiect obligație de a face.

La apelul nominal făcut în ședința publică au răspuns apelanta-pârâtă, prin administrator Jalbă Liviu Ioan, legitimat în fața instanței de apel, datele de identificare fiind menționate în caietul grefierului de ședință și intimatul-reclamant, personal, legitimat în fața instanței de apel, datele de identificare fiind menționate în caietul grefierului de ședință.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință privind obiectul cauzei, stadiul procesual, părțile și legalitatea îndeplinirii procedurii de citare, pricina aflându-se la primul termen de judecată în fața instanței de apel, intimatul-reclamant depunând întâmpinare la data de 24.09.2021, apelanta-pârâtă depunând răspuns la întâmpinare la data de 06.10.2021.

Nemaifiind alte cereri de formulat, incidente de soluționat sau probe de administrat, Curtea deschide dezbaterile, în temeiul art. 392 din Codul de procedură civilă și acordă cuvântul în dezbateri asupra cererii de apel.

Apelanta-pârâtă, prin administrator, solicită să se observe faptul că instanța de fond a dispus eliberarea unei adeverințe din anul 1987 până la 01.01.1999. Reclamantul a depus la dosar copia cărții de muncă, ce nu are niciun fel de încheiere și se termină în decembrie 1997. Cum adeverința nu este un act de dispoziție, ci o simplă certificare pe care inspectorul de personal, copiind după acte originale, o dă reclamantului, inspectorul de personal este în imposibilitate să acopere anul 1998, așadar adeverința este imposibil de eliberat în forma dispusă de Tribunal. În încheiere, solicită casarea sentinței pronunțate de prima instanță și trimiterea cauzei spre rejudecare.

Intimatul-reclamant, personal, solicită respingerea apelului pentru motivele arătate în întâmpinarea depusă la dosar. Arată că la judecarea cauzei în primă instanță apelanta-pârâtă a depus la dosar o listă a angajaților disponibilizați în anul 1999, pentru plățile compensatorii, listă pe care reclamantul se regăsește la poziția 168.

Față de prevederile art. 394 din Codul de procedură civilă, Curtea închide dezbaterile și rămâne în pronunțare asupra apelului.

CURTEA

Deliberând asupra cererii de apel de față, constată următoarele:

1. Circumstanțele cauzei:

1.1. Acțiunea formulată

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București - Secția a VIII-a Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale, la data de 20.11.2020 reclamantul Giurgea Emil Florin a chemat în judecată pe pârâta SC Microelectronica S.A., solicitând a se dispune obligarea pârâtei, în calitate de fost angajator și deținător al fondului arhivistic, la emiterea și comunicarea unei adeverințe care să ateste perioada în care a lucrat în grupa a II-a de muncă, salariul brut realizat în acord individual, menționarea sporurilor de vechime, a sporurilor de fidelitate, a sporurilor pentru lucrul în timpul nopții și alte sporuri și venituri de care a beneficiat în perioada 27.04.1987 - 01.01.1999, pentru ca acestea să îi fie luate în calcul pentru stabilirea drepturilor de pensie.

1.2. Soluția instanței de fond:

Prin sentința civilă nr. 1227/18.02.2021, Tribunalul București - Secția a VIII-a Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale a admis acțiunea formulată de reclamantul Giurgea Emil Florin, în contradictoriu cu pârâta SC Microelectronica S.A. și a obligat pârâta să elibereze reclamantului adeverință privind veniturile realizate în perioada 27.04.1987 - 1.01.1999, cu mențiunile prevăzute de art.127 din HG nr.257/2011, precum și adeverință privind încadrarea activității prestate în condiții de grupa a II-a de muncă, în forma prevăzută de Anexa nr.14 a HG nr. 257/2011.

Pentru a pronunța această sentință, prima instanță a reținut că:

Analizând materialul probator, instanța a reținut că, potrivit mențiunilor din carnetul de muncă al reclamantului, în perioada 27.04.1987 - 1.01.1999 acesta a fost salariatul pârâtei, fostă Întreprinderea Microelectronica, în postul de subinginer. Art. 158 alin.1 și 4 din legea nr.263/2010 stabilește că perioadele de vechime realizate în grupa a II-a de muncă până la data de 1 aprilie 2001 constituie stagiul de cotizare în condiții deosebite, în vederea reducerii vârstelor standard de pensionare, adeverințele care atestă încadrarea persoanelor în fostele grupe I și a II-a de muncă fiind valorificate numai în situația în care au fost emise conform legii, pe baza documentelor verificabile întocmite anterior datei de 1 aprilie 2001. HG nr.257/2011 privind Normele de aplicare a prevederilor legii nr.263/2010 prevede, la art.123 alin.2, dreptul asiguraților sistemului public de pensii de a dovedi stagiile de cotizare cu carnetul de muncă și/sau cu adeverințe eliberate de angajatorul la care a lucrat în perioada respectivă sau, după caz, de instituția care a preluat arhivele acestuia, aceștia din urmă fiind direct răspunzători, în condițiile legii, de legalitatea, corectitudinea și exactitatea datelor, elementelor și informațiilor pe care le înscruie, în baza documentelor deținute, în adeverințele pe care le eliberează în vederea stabilirii, recalculării și revizuirii drepturilor de pensie, potrivit art.125. Totodată, potrivit art.126 alin.1 și 2 din Normele de aplicare a prevederilor legii nr.263/2010, aprobate prin HG nr.257/2011, adeverințele prin care se atestă faptul că, în anumite perioade, anterioare datei de 1 aprilie 2001, persoanele și-au desfășurat activitatea în locuri de muncă încadrate în grupele I și/sau a II-a de muncă se întocmesc potrivit modelului prevăzut în Anexa nr.14, numai pe baza documentelor verificabile, aflate în evidențele angajatorilor sau ale deținătorilor legali de arhive, care sunt obligați să le elibereze în termen de 30 de zile de la data solicitării.

Art.127 alin.1, 2 și 3 din Normele de aplicare a prevederilor legii nr.263/2010 mai stabilesc că adeverința prin care se dovedesc sporurile cu caracter permanent care se pot valorifica la stabilirea și/sau recalcularea drepturilor de pensie, potrivit prevederilor art. 165 alin. (2) din legea nr.263/2010, trebuie să cuprindă obligatoriu cel puțin următoarele elemente: denumirea angajatorului, datele de identificare a persoanei, perioada în care s-a desfășurat activitatea, cu indicarea datei de începere și de încetare a acesteia funcția, meseria sau specialitatea exercitată, denumirea sporurilor, procentul sau suma acordată, perioada în care a primit sporul și temeiul în baza căruia s-a acordat Adeverințele vor avea număr și dată de înregistrare, ștampila unității emitente, precum și semnătura celui care angajează unitatea sau

a persoanei delegate în acest sens de conducerea unității. Reclamantul s-a adresat cu cerere pârâtei, în scopul obținerii unor adeverințe privind perioada lucrată în grupa a II-a de muncă și veniturile realizate în perioada lucrată, însă pârâta nu a eliberat documentele solicitate. Astfel, în condițiile în care pârâta deține documente referitoare la salariile plătite în perioada începând cu anul 1982, împrejurare ce rezultă din adeverințele eliberate, ce conțin date referitoare la salariile încasate de alți salariați (filele 39 - 42), având în vedere și dispozițiile art.125, 126 și art.127 din HG nr.257/2011, care reglementează elementele de conținut ale adeverințelor prin care se dovedesc veniturile care se pot valorifica la stabilirea și/sau recalcularea pensiilor și stagiile realizate în grupe superioare de muncă, precum și răspunderea angajatorilor sau a deținătorilor de arhive, în ceea ce privește legalitatea, exactitatea și corectitudinea datelor, elementelor și informațiilor pe care le înscriu în adeverințele pe care le eliberează, care trebuie să aibă la bază documentele deținute, instanța a reținut că pârâta, în calitate de deținător al arhivei, ca angajator, are obligația să elibereze adeverințe de atestare a drepturilor salariale din perioada menționată, pe baza statelor de plată sau a altor documente, și de atestare a stagiului de cotizare, în situația în care reclamantul a muncit în condiții ce s-au încadrat în grupă superioară de muncă.

Apărările pârâtei în sensul că nu deține documente referitoare la reclamant, motivat de faptul că astfel de acte nu au fost predate cu ocazia încheierii contractului de vânzare-cumpărare de acțiuni, de la Fondul Proprietății de Stat, nu rezistă analizei întrucât modificarea produsă asupra acționariatului angajatorului nu afectează obligațiile acestuia, în calitate de persoană juridică, iar potrivit art.25 din legea nr.82/1991 a contabilității, societățile comerciale au obligația păstrării în arhivă a statelor de salarii timp de 50 de ani, precum și obligația reconstituirii acestora, în caz de pierdere, sustragere sau distrugere a documentelor financiar-contabile, în termen de maximum 30 de zile de la constatare, iar în caz de forță majoră, în termen de 90 de zile de la constatarea încetării acesteia, în conformitate cu art.26 din lege.

2. Calea de atac formulată:

Împotriva acestei sentințe a declarat apel pârâta SOCIETATEA MICROELECTRONICA SA, la data de 16.06.2021, fiind înregistrat pe rolul Curții de Apel București - Secția a VII-a pentru Cauze privind Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale, la data de 04.07.2021, în dosarul nr. 31526/3/2020.

Apelanta-pârâtă a solicitat, prin cererea de apel, admiterea apelului, casarea sentinței primei instanțe și trimiterea cauzei spre judecare unui complet de fond, care, poate, va furniza elementele necesare cerute de însăși Anexa 14 a HG 257/2011, pe care o dispune instanța de fond, prin intermediul cercetării judecătorești, toate detaliile posibile din actele depuse de aceștia la dosarul cauzei, astfel încât societatea pârâtă să poată utiliza respectiva sentință ca temei legal în emiterea adeverinței cu adevărat utile reclamantului.

În motivarea apelului, apelanta-pârâtă a arătat că, în fapt, instanța de fond a hotărât, în numele legii, în privința cererii reclamantului de a i se elibera o adeverință privind activitatea sa de muncă în întreprinderea Microelectronica și apoi în Societatea comercială Microelectronica S.A. (urmasa Întreprinderii Microelectronica, înființată în 1981), în sensul obligării societății să emită o astfel de adeverință în forma prevăzută de Anexa 14 a HG nr.257/2011.

1. Deși în cadrul cercetării judecătorești a completului de fond, Microelectronica S.A. a pus la dispoziție acte oficiale din care rezultă că acționariatul privat, cumpărător de acțiuni de la FPS, nu a primit nicio arhivă de la reprezentantul Statului, deoarece aceasta nu există;

2. Deși a transmis cele mai importante demersuri făcute de societatea pârâtă la Arhivele Naționale, ITM, Camera de muncă, Ministerul Muncii, inclusiv audiențe exclusive la Secretarul de Stat din respectivul minister, pe problematica eliberării de adeverințe în situația obiectivă a inexistenței documentelor de muncă;

3. Deși a arătat că în conformitatea cu prevederile exprese ale legii pensiilor de stat, adeverințele de salariat se pot elibera doar la îndeplinirea a două condiții obligatorii și simultane:

- să existe documentele originale ce urmează a fi certificate;
- documentele originale să se afle permanent la sediul societății, spre a putea fi supuse oricând controlului,

și că, altminteri, eliberarea unei adeverințe fără respectarea condițiilor de mai sus constituie infracțiunea de fals în acte publice.

4. Deși s-au anexat întâmpinării Adresa FPS (AAAS) privind inexistența predării arhivei de personal; Disponibilizare personal, cu plată de salarii compensatorii, înainte de privatizare; Certificat de la Registrul Comerțului privind înlocuirea administratorilor Statului; Transferul documentelor de muncă pentru 73 salariați, de la Camera de Muncă la societate; Documentul de control din 1999 care confirmă existența arhivei de personal pentru 72 persoane, la sediul societății; Demersurile făcute de societate spre a identifica arhiva de personal creată de Autoritatea statului la societatea Microelectronica S.A.; Răspunsul Ministerului Muncii, martie 2021;

Instanța de fond a dispus întocmirea adeverinței cerute, precizând forma acesteia, respectiv Anexa nr.14 a HG nr. 257/2011, fără a dispune care sunt documentele ce pot fi avute în seamă la certificarea de către societate, așa cum legea cere instanței să precizeze în mod expres. În acest sens, apelanta-pârâtă apreciază că sentința este complet netemeinică, hotărând eliberarea generică a unei adeverințe, fără a preciza detaliile acesteia, așadar, lăsându-o pe petentă văduva de elementele care i-ar fi putut fi de folos la calculul pensiei, întrucât este evident că în lipsa acestora, niciun inspector de personal nu poate să inventeze ceva care să fie considerat fals în acte publice. De altfel critica de nelegalitate se referă tocmai la acest aspect, întrucât:

1. În Hotărârea nr. 257/2011 din 20 martie 2011 pentru aprobarea Normelor de aplicare a prevederilor Legii nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, se menționează explicit:

„Art. 6 - (2) Documentele doveditoare pot fi: a) carnetul de munca, cu înregistrările efectuate potrivit normelor legale, în original; b) certificate cu informații extrase din registrele generale de evidența a salariaților depuse de angajatori potrivit art. 7 din Hotărârea Guvernului nr. 161/2006 privind întocmirea și completarea registrului general de evidența a salariaților, cu modificările și completările ulterioare; c) certificate/adeverințe eliberate în condițiile legii de Arhivele Naționale sau de către deținătorii legali ai arhivelor foștilor angajatori; d) hotărâri judecătorești prin care se reconstituie elementele necesare stabilirii drepturilor de pensie. (3) Documentele prevăzute în alin. (2) se prezintă în copie certificată sau în original, după caz. (4) Prevederile alin. (1) și (2) se aplică numai în situațiile în care se dovedește că angajatorul se afla în imposibilitatea de a întocmi și de a depune declarația nominală de asigurare.”

Așadar, hotărârile judecătorești care nu reconstituie elementele necesare stabilirii drepturilor de pensie nu sunt legale, ceea ce este cazul Sentinței civile nr. 1227/2020, de față.

2. În Legea 263/2010 a sistemului pensiilor de stat, amendată prin Legea nr.172/2016, se prevede explicit: „Articolul 158 - (1) Perioadele de vechime în muncă realizate în grupa a II-a de muncă până la data de 1 aprilie 2001 constituie stagiul de cotizare în condiții deosebite, în vederea reducerii vârstelor standard de pensionare, cu excepția celor realizate în activitățile care, conform prevederilor art. 30 alin. (1), sunt încadrate în condiții speciale. (2) Perioadele de vechime în muncă realizate în grupa I de muncă până la data de 1 aprilie 2001 în activitățile care, conform prevederilor art. 30 alin. (1), sunt încadrate în condiții speciale, constituie stagii de cotizare în condiții speciale, în vederea reducerii vârstelor standard de pensionare. [...] (3¹) Dovada vechimii în muncă în grupa I și/sau a H-a de muncă realizată

anterior datei de 1 aprilie 2001 se face cu carnetul de muncă întocmit cu respectarea prevederilor Decretului nr. 92/1976 privind carnetul de muncă. (3²) în situația în care perioadele de vechime în muncă realizate în grupa I și/sau a II-a de muncă nu sunt înregistrate în carnetul de muncă sau înregistrarea acestor perioade este efectuată încorect ori incomplet, dovada acestora se poate face cu adeverințe eliberate de către angajatori sau deținătorii legali de arhive. (4) Adeverințele care atesta încadrarea persoanelor în fostele grupe I și/sau a II-a de muncă sunt valorificate numai în situația în care au fost emise conform legii, pe baza documentelor verificabile întocmite anterior datei de 1 aprilie 2001. (5) Prin documente verificabile se înțelege: actul administrativ de nominalizare a persoanelor încadrate în grupe superioare de muncă sau, în lipsa acestuia, actul administrativ privind încadrarea locurilor de muncă/activităților/categoriilor profesionale în grupe superioare de muncă; contractul individual de muncă; contractul colectiv de muncă; decizii interne; act administrativ de modificare a locului de muncă sau a sarcinilor de serviciu; extras din statele de plată din care să rezulte secția/atelierul/locul de muncă, precum și orice alte documente justificative.”

3. Arată că în speța de față sunt incidente prevederile Decretului nr. 92/1976, care, deși abrogat, continuă să fie singura procedură logică, în uz pentru reconstituirea reală a documentelor de muncă dispărute, indiferent de motiv. Însăși ICCJ, prin Decizia nr. 2 din 2016, publicată în Monitorul Oficial nr. 263 din 7 aprilie 2016, a decis ca, în situația în care angajatorul a fost lichidat sau radiat și nu există documente din care să rezulte raporturile de muncă, persoana interesată să-și reconstituie vechimea în muncă are posibilitatea de a chema în judecată Casa Națională de Pensii Publice, pentru ca aceasta este singura instituție publică abilitată să emită deciziile de pensie în baza datelor centralizate la nivel instituțional care certifică stagiile de cotizare, iar o hotărâre judecătorească prin care se recunoaște vechimea în muncă este un document în baza căruia Casa Națională de Pensii Publice este în măsură să emită o decizie de pensionare. Se poate face critica după care societatea apelantă nu se află în procedură de lichidare și nici nu este lichidată, însă din punct de vedere al inexistenței documentelor de muncă, situația este perfect similară celei de lichidare, așa încât afirmația ICCJ este perfect aplicabilă.

4. Dacă acest lucru nu se reține, atunci solicită instanței de apel să analizeze analizele ICCJ, din aceeași Decizie nr. 2 din 2016, publicată în Monitorul Oficial nr. 263 din 7 aprilie 2016, respectiv: „, 24. În continuarea acestui raționament rezultă că problema interpretării art. 279 alin. (2) din Codul muncii, respectiv a dispozițiilor procedurale privind constatarea încadrării în anumite grupe de muncă, se pune doar în situația în care nu există documente primare, iar angajatul nu poate dovedi, independent de motive, situația pretinsă.

25. în limitele celor enunțate mai sus trebuie menționat că, anterior art. 279 alin. (2) din Codul muncii, erau aplicabile dispozițiile art. 14 din Decretul nr. 92/1976 privind carnetul de muncă, care prevedeau posibilitatea, în condițiile unei proceduri strict determinate prin actul normativ, a reconstituirii activității care s-a depus pe baza unui contract de muncă a funcției, meseriei sau specialității, doar în ipoteza în care se dovedea cu acte că arhivele au fost distruse.

26. Prin Decizia Curții Constituționale nr. 223 din 11 iulie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 750 din 15 octombrie 2002, s-a extins aplicabilitatea textului de lege sus-menționat și la situația în care nu existau documente primare, indiferent de motiv (au fost distruse sau nu au fost întocmite), reținându-se că, pentru categoriile de cetățeni care nu pot obține acte oficiale pentru dovedirea activității depuse pe baza unui contract de muncă și nici nu pot dovedi cu acte că arhivele au fost distruse, deci, nu își pot exercita drepturile în condiții egale cu celelalte categorii de cetățeni, textul de lege examinat instituie o discriminare contrară prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituția României.

27. Chiar dacă decretul enunțat a fost abrogat, interpretarea dată de Curtea Constituțională poate fi preluată și în ceea ce privește aplicarea art. 279 alin. (2) din Codul muncii (cu referire doar la recunoașterea vechimii în muncă), ambelor situații, respectiv documentele primare au fost distruse sau nu au fost întocmite.

28. În acest caz, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că justificată legitimarea procesuală pasivă a casele teritoriale de pensii, întrucât acestea sunt singurele entități abilitate de lege să emită deciziile de pensie, în baza tuturor documentelor apte a certifica stagii de cotizare, hotărârea judecătorească prin care se recunoaște vechimea în muncă fiind un astfel de document.

29. Chiar dacă nu este debitor în raportul juridic de drept substanțial, întrucât nu este parte în raportul juridic de muncă și nu are, printre atribuțiile stabilite în sarcina sa prin art. 139 din Legea nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare, și pe cea a recunoașterii vechimii în muncă, casa teritorială de pensii reprezintă singura entitate chemată să valorifice aspectele ce țin de vechimea în muncă în procesul de stabilire a drepturilor de pensie.”

Apelanta-pârâtă arată că Sentința civilă criticată a eludat dispozițiile ICCJ, nu a făcut cercetarea judecătorească necesară spre a recunoaște vechimea în muncă, întrucât „a recunoaște” înseamnă mai întâi „a cunoaște”, iar „a cunoaște” presupune detalierea în amănunt a situației și nu prescripții generice, în fond inutile cauzei, care are ca scop restaurarea documentelor de muncă ce pot fi depuse la casa de pensii.

5. Așa cum menționează expres ICCJ, chiar dacă Decretul nr. 92/1976 enunțat a fost abrogat, interpretarea dată de Curtea Constituțională poate fi preluată și în ceea ce privește aplicarea art. 279 alin. (2) din Codul muncii, extinzându-se aplicabilitatea textului de lege sus-menționat și la situația în care nu există documente primare, indiferent de motiv. Iată ce spunea textul de lege din Decretul nr. 92/1976: „Articolul 14 - (1) în cazul în care se dovedește cu acte ca arhivele au fost distruse, se va putea reconstitui, în condițiile prezentului decret, activitatea care s-a depus pe baza unui contract de muncă, funcția, meseria sau specialitatea. [...] Articolul 15 -(1) Reconstituirea se face de comisii care funcționează pe lângă comitetul executiv al consiliului popular județean sau de sector în municipiul București. Comisia de reconstituire a vechimii în munca este compusă din câte un delegat al Oficiului raporturi de muncă, al Oficiului de pensii, ambii din cadrul Direcției pentru probleme de muncă și ocrotiri sociale județene, respectiv a municipiului București, precum și un delegat al consiliului sindical local. Fiecare dintre membrii comisiei va avea câte un supleant. [...] Articolul 16 - (1) Cererile de reconstituire se adresează comisiei competente, după locul unde solicitantul își are domiciliul, însoțite de înscrisuri din care să rezulte ca între părțile arătate în cerere a existat un raport de muncă, precum și de dovezi care să confirme că nu s-au putut obține actele necesare dovedirii situațiilor ce urmează a se stabili de către comisie. (2) Prin cerere se vor indica cel puțin două persoane pentru fiecare perioada reconstituită, dintre cele care dovedesc cu acte ca au lucrat în aceeași perioadă și unitate cu solicitantul. [...] Articolul 17 - (1) După efectuarea probatoriilor, comisia consemnează într-un proces-verbal de reconstituire a vechimii în munca, semnat de către toți membrii, concluzia în legătură cu fiecare din situațiile arătate la art. 14 (1), ce s-au cerut a fi stabilite, cu indicarea perioadei și a unității unde s-a desfășurat munca, menționându-se înscrisurile prezentate, din care a rezultat ca între părți a existat un raport de muncă și ca persoanele care au fost audiate au lucrat în aceeași perioadă în unitate cu persoana care a solicitat reconstituirea.

(2) Împotriva procesului-verbal al comisiei, solicitantul sau unitatea unde lucrează acesta se va putea adresa, cu plângere, judecătoriei în a cărei raza teritorială funcționează comisia, în termen de 15 zile de la comunicare, hotărârea judecătoriei fiind definitivă.

(3) Perioada de vechime în munca și celelalte situații reconstituite se vor înregistra în carnetul de muncă pe baza procesului-verbal al comisiei, rămas definitiv, sau a hotărârii judecătorești.”

Apelanta-pârâtă menționează faptul că a prezentat *in extenso* textul, pentru a realiza cât de complexă ar fi o astfel de reconstituire a arhivei, lucru apreciat și de Curtea Constituțională care, în mod extraordinar, a extins aplicabilitatea respectivului text, deși abrogat.

3. Poziția procesuală a părții adverse:

Intimatul-reclamant a formulat întâmpinare la data de 24.09.2021, prin care a solicitat respingerea apelului și menținerea sentinței atacate ca fiind legală și temeinică.

În motivare a arătat că demersurile administratorului apelantei pe care a înțeles să le folosească drept probe și la judecarea cauzei pe fond invocându-le în apărarea sa și în cererea de apel, respectiv adresele emise către Arhivele Naționale, AAAS și Ministerul Muncii, au fost făcute doar pentru a simula buna-credință. Contabilitatea societății putea ajunge la Arhivele Naționale numai în situația în care societatea își înceta activitatea, AAAS confirmă că „societatea are obligația sa ia măsuri pentru păstrarea, conservarea și evidența arhivei”, iar Ministerul Muncii afirmă că societatea apelantă „are obligația de a elibera adeverința”.

În cadrul numeroaselor procese deschise de foști angajați care solicitau eliberarea adeverințelor din care să reiasă sporurile primite sau grupa de muncă societatea și-a schimbat apărările, susținând că arhiva s-ar fi aflat într-un subsol inundat, că a fost distrusă, apoi că a fost mâncată de șobolani. Menționează faptul că în anii 2005, 2006, respectiv 2009, societatea pârâtă a eliberat unor foști angajați adeverințe (aflate la dosar) ce cuprind sporurile de vechime, fidelitate și toxicitate pentru perioada 1982-1999. În dosarul nr. 20538/3/2019 al Tribunalului București, în întâmpinare (copia acesteia aflându-se la dosarul de fond) apelanta a susținut că „a refăcut documentațiile de muncă pentru angajații care au părăsit societatea și au primit salarii compensatoriu cât și pentru angajații rămași în societate”. Întrucât reclamantul este unul dintre angajații care a părăsit societatea beneficiind de prevederile OUG nr.7/1997, respectiv plata salariilor compensatorii, acesta trage concluzia că deși apelanta deține date în arhivă, din obișnuință sau din indolență, preferă să se judece susținând că nu are arhivă de personal.

Apelanta a invocat în apărarea deciziei ale ICCJ și ale Curții Constituționale pronunțate în cazul unor societăți lichidate sau radiate, niciuna din situații nefiind aplicabile în speță.

Așa cum reclamantul a arătat și la instanța de fond, apelanta susține cu rea-credință că societatea „nu deține arhivă de personal de la data înființării până la data de 1.02.1999”, invocând lipsa procesului verbal de predare-primire a arhivei societății și implicit a arhivei de personal. Administratorul societății, dl. Jalbă Liviu Ioan, refuză să accepte că are obligația legală de a deține și de a reconstitui arhiva de personal iar eventuala lipsă a arhivei reprezintă culpa apelantei și nu poate fi invocată în apărarea sa. Potrivit art. 26 din Legea contabilității nr.82/1991 societatea are obligația ca, în termen de 30 de zile, dacă a constatat lipsuri în arhiva de personal, să reconstituie toată arhiva de personal, deci oricare ar fi apărările apelantei trebuie să dețină arhiva de personal fie în forma inițială, fie reconstituită, și să îi emită intimatului-reclamant adeverința solicitată, întrucât nu poate hotărî ce venituri se iau sau nu în considerare la calculul pensiei, iar colegii reclamatului cărora societatea le-a emis adeverințele au primit în plus la pensie între 500 și 800 lei lunar.

Arată că în ceea ce îl privește, apelanta a depus la dosarul de fond "Lista persoanelor care beneficiază de plăți compensatorii", unde intimatul-reclamant se află la poziția 168 cu un salariu de 1.532.321 lei, în timp ce în cartea de muncă ultimul salariu este în cuantum de 939.390 lei, diferența de peste 63% între cele două sume reprezentând sporurile de care a beneficiat și, în același timp, cuantumul pensiei pe care nu l-ar primi în lipsa adeverinței.

În drept, întâmpinarea se întemeiază pe dispozițiile art.205 Cod procedură civilă.

În dovedire, înțelege să se folosească de actele aflate la dosar.

Apelanta-pârâtă a formulat răspuns la întâmpinare la data de 06.10.2021, prin care a solicitat admiterea apelului astfel cum a fost formulat și respingerea capătului de cerere privind cheltuielile de judecată.

4. Alte aspecte de procedură:

În apel nu au fost administrate probe noi.

5. Analiza instanței de apel:

Examinând sentința atacată în temeiul dispozițiilor art. 479 alin. (1) teza I Cod procedură civilă, potrivit căroră „instanța de apel va verifica, în limita cererii de apel, stabilirea situației de fapt și aplicarea legii de către prima instanță”, Curtea reține următoarele:

Potrivit art. 34 alin. 5 din Codul Muncii: "La solicitarea salariatului sau a unui fost salariat, angajatorul este obligat să elibereze un document care să ateste activitatea desfășurată de acesta, durata activității, salariul, vechimea în muncă, în meserie și în specialitate."

Având în vedere și dispozițiile art. 40 alin. 2 lit. h din Codul muncii potrivit căroră angajatorul are obligația de a-i elibera salariatului, la cerere, toate documentele care atestă calitatea de salariat, Tribunalul a constatat întemeiate pretențiile reclamantei, motiv pentru care va admite acțiunea cu consecința obligării pârâtei să elibereze reclamantei adeverința solicitată.

În cauza de față dispozițiile citate sunt incidente cu privire la obligația angajatorului de eliberare de documente cu privire la activitatea profesională a reclamantului, astfel cum aceasta s-a desfășurat deja în intervalul în care a fost angajat al societății, în vederea stabilirii drepturilor de pensie.

În ceea ce privește sarcina probei, conform prevederilor art.272 Codul muncii, Curtea precizează că nu se pune problema dovedirii de către angajator a unor fapte negative nedeterminate, ci a dovedirii unor fapte pozitive, cum ar fi situații care au dus la distrugerea/pierderea documentelor (în acest sens simplele afirmații ale reprezentantului societății, nedovedite, nu pot fi primite de instanță) sau efectuarea de demersuri pentru refacerea arhivei.

În raport cu argumentul apelantei potrivit cu care nu deține în arhivă documente cu privire la activitatea intimă-reclamante, Curtea arată că, potrivit disp.art.40 alin.2 lit.h cu raportare la art.34 alin.5 din Codul muncii, angajatorul este obligat să elibereze la cerere toate documentele ce atestă calitatea de salariat a celui care solicită, respectiv documente care să ateste activitatea desfășurată de acesta, vechimea în muncă, în meserie și în specialitate.

Calitatea de salariat la care face referire textul de lege include obligația de a se elibera, la cerere, „toate documentele care atestă calitatea de salariat a solicitantului”. Prevederea legală dispune deci expres necesitatea de eliberare a „tuturor documentelor” care atestă calitatea de salariat, ceea ce înseamnă toate aspectele care privesc această calitate (funcții ocupate, perioade de angajare, venituri realizate șamd), nu doar certificarea acestei calități. Altfel, s-ar goli practic de conținut această obligație a angajatorului iar angajatul ar fi lipsit de posibilitatea de a dovedi aspectele care privesc activitatea sa profesională.

În speță, din adresa nr.19/27859 din 17. 11. 2019 (fila 17 dosar tribunal), rezultă că FPS a vândut pachetul de acțiuni deținut, reprezentând un procent de 95,1 % din capitalul social al societății Microelectronica SA prin încheierea contractului de vânzare cumpărare de acțiuni nr. 845/17.02.1998. Se mai arată în acest înscris că la încheierea contractului, directorul general al societății a dat o declarație, pe propria răspundere, care precizează faptul că „ toate documentele contabile, ca și celelalte acte doveditoare se află la sediul societății și sunt păstrate în conformitate cu legislația din România, iar această declarație s-a constituit anexă la contractual de vânzare cumpărare acțiuni. Se mai menționează în această înscris că nu există un process verbal de predare primire a arhivei societății, iar toată arhiva ar trebui să

existe la sediul Microelectronca SA. Acest înscris nu face decât să confirme argumentele expuse anterior de către Curte, în sensul că arhiva de personal ar trebui să se afle în posesia apelantei-pârâte, chiar și în lipsa unui proces verbal care să ateste acest lucru, iar dacă nu se mai află la sediul societății, acestea din urmă îi revine obligația legală de a o reface.

Referitor la termenul de păstrare a documentelor, art.25 alin.1 din Legea nr.82/1991 prevede că: "Registrele de contabilitate obligatorii și documentele justificative care stau la baza înregistrărilor în contabilitatea financiară se păstrează în arhiva persoanelor prevăzute la art. 1 timp de 10 ani, cu începere de la data încheierii exercițiului financiar în cursul căruia au fost întocmite, cu excepția statelor de salarii, care se păstrează timp de 50 de ani", însă aceasta este o normă generală, care nu se aplică situațiilor neprevăzute, absolut imprevizibile și invincibile, de forță majoră, situație în care păstrarea devine imposibilă din cauza distrugerii fizice a acestora, fără a exista culpa angajatorului. Tocmai de aceea disp.art.26 din același act normativ stipulează procedura de urmat în astfel de cazuri, procedură despre care însă apelanta nu a făcut vorbire și nu a indicat că ar fi urmat-o, deși obligația legală îi revenea acesteia.

Prin urmare, indiferent de mențiunile din contractul de vânzare-cumpărare de acțiuni nr.845/17.12.1998, apelanta-pârâtă are obligația de a reface eventuala arhivă nepredată și de a-i elibera intimătei-reclamante adeverința solicitată.

Nu se pune problema certificării unor date diferite de cele existente în carnetul de muncă al angajatei reclamante, sau a unor date suplimentare, care la momentul completării acestui carnet nu au fost consemnate de către angajator, dar care trebuie să se regăsească în documentele contabile și de personal ale societății, potrivit dispozițiilor legale în materie. De altfel dispozițiile art.165 din Legea nr.263/2010 sunt în sensul că, pentru constituirea dosarului de pensie, veniturile realizate de pensionar în timpul activității profesionale se pot dovedi atât cu carnetul de muncă cât și cu adeverință doveditoare eliberată de fostul angajator.

Față de toate considerentele evocate anterior, văzând și disp.art.480 alin.1 Cpc, Curtea va respinge ca nefondat apelul formulat.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge apelul declarat de către apelanta-pârâtă **SOCIETATEA MICROELECTRONICA SA – J40/7345/2002 RO 1090**, cu sediul în București, Str. Pictor Andreescu, nr. 1, ap. 3, sector 2, împotriva sentinței civile nr. 1227 din data de 18.02.2021, pronunțate de Tribunalul București - Secția a VIII-a Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale, în dosarul nr. 31526/3/2020, în contradictoriu cu intimatul-reclamant **GIURGEA EMIL FLORIN**

l, ca nefondat.

Definitivă.

Pronunțată azi, 17.12.2021, prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

Președinte,
GABRIELA FLORESCU

Judecător,
MIHAELA ROXANA COZMA

Grefier,
MĂDĂLINA CRISTINA PĂTRU

Red. G.F./24.01.2022

Tehnored. M.C.P./4 ex/28.12.2021

Jud. fond: Corina Corbu

CONFORM CU
ORIGINALUL